

MEMÒRIA DE CAP D'ANY 2009/2010

28 de desembre 2009 a l'1 de gener 2010

La tradició de l'IPECC de celebrar el Cap d'Any en diversos llocs d'Europa, que començà el 2005 a Edimburg (Escòcia), ha continuat i ara arribem a la cinquena edició al Llac Constança (Suïssa/ Alemanya/ Àustria).

El dilluns 28 de desembre 2009 el grup de 13 persones de l'IPECC inscrits per anar al Cap d'Any a l'entorn del llac Constança es concentren a la Terminal 1 de l'aeroport del Prat a 7h45. Tots són puntuals. Viatgem amb la companyia aèria SWISS.

Sortim amb un retard de 30 minuts (a les 10h20) però arribem a Zuric només amb un retard de 15 minuts sobre l'horari oficial.

Un cop recollides les maletes, en el mateix vestíbul de l'aeroport trobem el xofer de l'autocar, acompanyat de Montserrat Puig Camps (Sehrer), PBR 2009, i Maria Teresa Guerra, del Casal Català de Zuric.

Anem directament a l'HOTEL SENATOR on deixem les maletes a les cambres. A continuació, dinem al mateix hotel i l'IPECC invita a dinar les dues acompanyants del Casal Català.

A les 15h30 sortim amb l'autocar a fer una visita de la ciutat de Zuric. La temperatura és de 4/5°. Als entorns del llac i del riu fem passejades a peu i visitem esglésies, places i carrers del casc antic explicat per les dues gentils guies del Casal.

Es fa fosc però la bellesa de Zuric es fa més patent amb la il·luminació extraordinària de Nadal.

La darrera visita la fem al mirador de la Universitat (on s'ensenya català) i des d'on es veu una visió fantàstica i panoràmica nocturna de Zuric.

Tornem a l'hotel i després d'un breu parèntesi a les cambres, anem a les 20h a sopar al mateix hotel però amb la companyia del president del Casal Català, Enric Vinyals i la seva dona i també el marit de Montserrat Puig, el senyor Sehrer.

Tenim ocasió de parlar de les activitats de l'IPECC, de les activitats del Casal i de les activitats de Suïssa Decideix, que promou la consulta sobre la Independència de Catalunya.

Havent sopat fem una petita trobada a la sala hall de l'hotel Senador. Enric Garriga agraeix l'acolliment que ens ha dispensat el Casal Català. L'IPECC lliura obsequis als tres membres del Casal. Per la seva part, Enric Vinyals dóna la benvinguda als catalans de l'IPECC i lamenta que no hagin vingut més membres del Casal ja que són de vacances, especialment a Catalunya.

Finalment, ens fem una fotografia de tots els assistents amb les banderes de Suïssa i de Catalunya. Ens acomiadem amicalment sense oblidar de prendre, uns i els altres, les adreces personals respectives.

Demà ens hem de llevar d'hora, ara toca anar a dormir.

El dimarts 29 de desembre de 2009 ens llevem a les 7, esmorzem a les 8h i sortim a 9h30 amb les maletes. Avui és un dia gris i boirós. A mesura que sortim de Zuric la neu es fa més present, si bé és neu residual d'altres nevades.

Arribem a les cascades del Rin en una hora de trajecte. Ja hi han alguns autocars parats i pensem que hi ha una majoria de japonesos, però el que ens fa una foto del grup és de Java. Renoi que ve de lluny!

Ara arriben el Sigfrid Hein, la Mercè Abelló i la seva filleta de 20 mesos, la Laia Heine Abelló, que s'incorporen al grup. Però com que porten el seu cotxe, acompanyen l'autocar fins la ciutat de Constança.

Però abans visitem el pintoresc poble de Stein amb Rhein. Disposem d'una hora i el Sigfrid Heine explica diferents aspectes del recorregut. Però cada cop el grup és més petit i molts van a la seva.

El poble és una preciositat i es constata l'esplendor que tingué ja que la majoria de cases tenen elements exteriors decoratius i pintures de gran valor a la façana.

També hi ha mobiliari urbà, especialment fonts molt boniques.

Fem tres itineraris i també cal destacar la riba del Rin amb oques, ànecs, gavines i altres ocells. El temps empitjora i plou una mica, però això no ens priva d'acabar la visita i anar de compres.

Puntualment pugem a l'autocar i ara sí que anem directament a Constança.

Passem la frontera suïssa-alemanya, sense cap problema ni tràmit.

Pel camí, a dins l'autocar, posem música històrica de la Nova Cançó.

Anem directament a l'HOTEL BARBAROSSA, que està molt cèntric. Allà ens espera la catalana Núria Torra, resident a Constança, a la qual l'IPECC convida a dinar amb tot el grup. A taula, Enric Garriga, la presenta a tot el grup.

L'hotel és molt bonic i les cambres i el menjador molt ben decorats.

A les 15h30 es presenta a l'hotel al guia Sílvia Grossmann que ens guiarà en castellà per Constança a peu.

Especialment interessant és la gran catedral que visitem en totes les seves parts o dependències. A la plaça de la catedral hi ha unes restes romanes a les quals no hi podem accedir malgrat tenir-ne la clau.

El recorregut arriba a la confluència del Rin i el llac Constança, i en aquest moment plou una mica, no gaire. Veiem l'estàtua giratòria de la Impèria que aixecà molt polèmica.

La tal Impèria té a una mà la corona d'un rei i a l'altra la tiara d'un papa. També veiem l'edifici on es feu el famós Concili de Constança 1414/1418 que acabà amb el sisme d'Occident amb tres papes XXXXX.

Tornem al centre amb carrers il·luminats i luxoses botigues. I s'acaba la visita al mateix hotel Barbarossa, havent durat dues hores. El temps i el cansament invita a anar a les cambres.

A les 19h30 ja hi ha gent del nostre grup que sopa al mateix hotel.

Un sopar que és molt lent i un xic car.

La nena Laia se'ns posa malalta.

Anem a dormir. Demà continuarem el programa.

El dimecres 30 de desembre de 2009, esmorzem a les 8h30 i sortim a les 9h30, tal i com constava en el programa. El xofer però hi era des de les 9h. Hi ha un error de transcripció.

Anem cap a l'illa de Reichnau, entre Gnadensee i el Untersee, que només està a 11km de Constança. Allà ens espera des de fa mitja hora el guia Müller, que és el XXXXXX les claus i que només ens saluda en castellà però que farà la visita en alemany o anglès. Primer comença amb alemany i tradueix al català el Sigfried Heine però després passem a l'anglès i tradueix en Joan Salvadó. L'església fou un monestir benedictí fundat el 724 i que després fou un bisbat molt important. Allí hi ha enterrat l'emperador Carles III el Gros, nét de Carlemany.

Conté un valuós tresor eclesiàstic, especialment arquetes de plata de relíquies.

Hi ha elements arquitectònics molt interessants per la seva antiguitat. És un monument històric declarat Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. Acabada la visita tenim mitja hora per comprar records a una botiga i per fer-nos una foto de conjunt davant mateix de l'església.

Sortim cap a l'illa de Mainau que és a 12 km de Riechnau.

A l'entrada del Parc, deixem l'autocar (que no recuperarem fins a les cinc de la tarda).

Després d'haver creuat el pont, que uneix l'illa a terra de la ribera del llac Oberlinger (connectat al llac Constança), hi ha el restaurant Esterasen on tenim el dinar reservat per 15 persones. Aquí s'incorpora Mercè Abelló i la seva filla Laia que ja està millor.

El lloc és molt bonic, malgrat l'hivern que ha despulat els arbres. Un cop acabat el dinar anem caminant a peu (Felicitas Miuyares ha trobat una cadira de rodes) fins el jardí de les papallones, un hivernacle de clima tropical amb plantes i flors i sobretot amb moltes papallones, grans i petites i de tots colors. També hi ha tortugues, carpes, i algun ocell.

Els fotògrafs tenen feina per bona estona i és una admiració compartida per tots els visitants.

A continuació, visitem un majestuós castell de grans proporcions, emmarcat en un gran jardí.

Molt a prop hi ha l'hivernacle de grans palmeres i en un bar podem veure begudes i berenar si es vol.

Ja és va fent fosc i plou, no gaire, però hem d'obrir paraigües o posar-nos impermeables. Arribem a l'autocar amb mitja hora de retard, a les 17h30.

Arribem d'hora a l'hotel, per anar a la cambra a descansar fins a les 19h o 20h per XXX cadascú a sopar. A les 20h arriba a l'hotel Núria Torra, de Constança i amb ella anem a sopar un grup de 5 persones de l'IPECC al restaurant "Zum guten Hirten" que ella mateixa ens indica i on queda encara una taula de sis per nosaltres.

Núria Torra és nascuda a Barcelona i conta el seus records del carrer Sant Pere més baix, de Gràcia i de Corbera.

Molts dels personatges citats són també ben coneguts del nostre grup.

Al final del sopar l'IPECC li regala una barra de torró d'Alacant, que li agrada molt.

Encara vindrà un altre cop al dinar de l'1 de gener a Meersburg.

El dijous 31 de desembre 2009, ajustem els horaris dels programes i del xofer i avancem l'hora de la sortida a les 8h15 però com que s'han de carregar les maletes en un autocar petit, les coses no són tant expeditives i senzilles i el retard és inevitable.

El matrimoni Heien-Abelló amb la petita Laia ens segueix amb el seu cotxe que deixen a Meersburg. De Constança a Lindau hi ha 50 km però fem volta perquè no hi anem amb el ferri.

Lindau és una ciutat alemanya de Baviera en una illa connectada per un viaducte i un pont.

Té 35.000 habitants i és molt bonica. Ens fem una foto de grup a la plaça de les dues esglésies (catòlica i luterana) davant la font de Júpiter.

L'església luterana té una nau esvelta amb columnes i color blanc intens decorat.

Cal especialment remarcar l'Ajuntament que té una construcció i decoració ben tradicional i bonica.

Sortim de Lindau i passem la frontera alemanya-austríaca i a Bregenz prenem el telecabina. Són unes cabines que hi caben moltes persones (60, aprox).

S'enfila dalt la muntanya i la vista és àmplia, malgrat que el dia és gris i amb boira.

A dalt el restaurant ens envia un cotxe per a quatre persones i la resta del grup van a peu. Han de baixar per una carretera asfaltada i pràcticament sense neu, però ben present a prats i muntanyes.

Al restaurant del Phänder dinem en una mateixa taula les 16 persones del grup. A l'exterior hi ha la neu i el paisatge que podem veure a través de grans finestrons.....

El dinar és bo i segurament a més bon preu que a Barcelona.

Havent dinat i abans de sortir tenim ocasió de manifestar un cop més que som catalans (de Barcelona i Tarragona) i que Catalunya no és Espanta. Coneixen més el Barça que Catalunya.

Ara toca pujar el camí, però el cotxe del restaurant torna portar els mateixos de l'arribada.

A dalt l'estació del telecabina ara ja plou i la boira arriba. Quan tothom del nostre grup és arribat, la boira tapa totalment la visió de prats i muntanyes i a més a més plou. No podem fer una foto de conjunt al mirador i la fem sota un petit porxo amb la pancarta de l'IPECC. De moment, però, no hem patit cap temperatura extrema de fred.

Ja a baix, a Bregenz, prenem l'autocar i anem fins a Meersburg a l'hotel SCHONBLICK que està una mica apartat del centre i que és l'únic que era obert en aquesta temporada d'hivern.

És nou i confortable i algunes cambres són molt grans i àmplies, però no hi ha ascensor.

Després alguns opten per fer una passejada i altres fan una migdiada.

A les 19h30 vindran dos taxis a recollir les 12 persones que van al sopar del Cap d'Any per portar-los al port i embarcar en el vaixell on es farà el sopar i la festa d'entrada a l'any nou 2010.

Efectivament els dos taxis vénen puntuals i el trajecte és curt. Al port ens espera el vaixell Karlsruhe de la companyia BSB (Bodensee-Schiffbetriebe), tot il·luminat i ple de gent asseguda a les taules.

Els de l'IPECC som a les taules 320-321, que en realitat és una taula de 12 allargada amb sis persones per costat.

El sopar comença una vegada el vaixell es posa en marxa, i al ser un autoservei cadascú se'l serveix al seu gust.

No és cap cosa de l'altre món. A Lausana, l'any passat, fora millor. Les begudes es paguen a part i el xampany és caríssim.

Veiem altres vaixells il·luminats. No sabem si són tots de la mateixa companyia ni si tots són alemanys.

Finalment comptem 12 naus entre vaixells i catamarans que es reuneixen a l'altura de Mainau i encarats a la costa alemanya on es fan focs artificials en una franja de costa extensa.

Quan són les 12 en punt, tots els vaixells fan sonar les sirenes i més tard tots apaguen els llums durant una petita estona, no sabem el significat d'aquest ritual.

Aquí no es mengen els raïms i tampoc es beu gaire xampany atès el seu alt preu (una ampolla, 80 euros).

Si que hi ha una orquestra de dos músics que fan ball però no hi ha gaires balladors.

Després encara queden dues hores més de festa a l'interior del vaixell perquè a fora fa fred.

Arribem al port de Meersburg a les 2 de la matinada. Havíem avisat als taxistes que ens vinguessin a cercar, però enlloc de portar-nos a postres, portaven només alemanys. Això passà dos cops que ens prenen els taxis i després, cansats d'esperar, demanem a l'hotel

que ens vinguin a cercar. Quedàrem set perquè cinc ja havien marxat. Afortunadament passa un taxi i la resta de persones l'agafa. Els que anaren a peu s'equivocaren de camí. Un començament d'any no massa bo. Però ho superarem.

L'any passat a Lausana el problema del taxi el solucionà el president del Casal Català de Lausana, el senyor Francesc Bellmunt.

El divendres 1 de gener de 2010, esmorzem a partir de les 9 i se surt amb les maletes a les 10 del matí.

Anem directament a veure el monestir del castell de Salem, on hi ha una escola-pensionat d'alt nivell aristocràtic europeu.

És un impressionant conjunt monumental. Visitem la interessant església-catedral, amb les seves dependències, galeries del claustre i església luterana inclosa en el conjunt. La visita es fa acompanyada d'una guia que només ens parla en alemany i que tradueix la Mercè Abelló i és comentada per Joan Salvadó. La visita dura una hora i mitja. Anem molt justos de temps i anem a dinar al restaurant Valentino de Meersburg, davant del mateix llac. Allà trobem la nostra amiga de Constança, Núria Torra, que dina amb nosaltres. En canvi, no dinem amb la Mercè Abelló i el Sigfried Heina perquè volen portar la Laia al metge.

A les 13h30 sortim del restaurant després de fer un dinar súper-ràpid. La Núria Torra ens acompanya fins l'autocar per acomiadar-se de tothom i rep un aplaudiment general.

Pactem amb el xofer de fer una parada a l'església barroca de Birnau, només per una fotografia de grup. Així ho fem. L'església és magnífica i val la pena d'haver-hi parat. El xofer diu que anem curts de temps. L'Enric diu que ens sobrarà temps.

Passem la frontera alemanya-suïssa i arribem a l'aeroport a les 16h20 i l'avió surt a les 17h30. O sigui que tenim 1h10 de temps lliure. A diferència d'altres aeroports, en aquest ens despatxen globalment com a grup, tant els bitllets com la facturació de maletes embarquen i ens enlairem deu minuts abans de l'hora prevista en el programa. Això se'n diu: puntualitat suïssa. A l'avió ens obsequien amb xocolata suïssa. Parlen en castellà, a diferència de l'any passat que a l'avió d'anada a Lausana ens van parlar en català en una cinta molt ben enregistrada.

Arribem a Barcelona deu minuts abans del que era previst en el programa. Si bé, per recollir les maletes perdem 45 minuts. Sempre hi ha d'haver alguna cosa que falli...

VISTOS:

MONTSERRAT PUIG PONS, de Buchs (Suïssa) (PBR)

GÜRTER SEHRER, de Buchs (Suïssa)

ENRIC VINYALS, de Buchs (Suïssa) (President del Casal de Zuric)

MARIA TERESA GUERRA, de Turgi (Suïssa)

CONSTANÇA PACHECO, de Zuric (Suïssa)

NÚRIA TORRA (Fitz), de Konstanz (Alemanya)

ADHESIONS:

ANTONI SANCHIS GENOVÈS, de Stuttgart (Alemanya)

DOLORS FERRER, de Zuric (Suïssa)